FYRA ÅR VID FRONTEN.

Erfarenheter och iakttagelser ifrån min tjänstgöring som soldat i den canadiensiska armén.

Av **John A. Hägglund.**

X.

I DÖDENS KÄFTAR.

Efter det att granateilden upphört fortsattes vår marsch till den "trench" som vi skulle hålla. De män som genom det piötsliga beskjutandet hade blivit sårade omhändertogos genast av sårförbindare och bårbärare samt forslades så fort som möjligt till sårförbindningsstationen.

Askstormen rasade med en förfärlig häftighet och ett skyfall av regn genomdränkte våra kläder. Till följd av de tunga bördor vi buro och den slippriga vägen var marschen mycket tröttande, och när vi nådde reservlinjen voro vi i ett tämligen uttröttat tillstånd.

Som nämnts hade en strid pågått vid denna plats för en tid, så att marken var totalt sönderspräng d. Man såg stora gropar tätt intill varandra som hade blivit uppkastade av den häftiga artillerieilden. Dessa gropar kunde vara ända till 15—20 fot djupa och 50 till 75 fot i genomskärning. De fältfortifikationer vi nu befunno oss uti voro ursprungligen tyska sådana som hade tagits under stridens gång. Bröstvärnen voro raserade och man hade på sina platser försökt att skyla de stora öppningar som uppstått i bröstvärnen medelst säckväv för att för fienden dölja den ständiga trafiken fram och tillbaka.

När vi nådde reservlinjen fingo vi några minuters rast, och så fortsattes färden till frontlinjen. Vi hade ej kommit långt förrän vi nådde en större grav, uppkastad av en kanonkula, som man hade lagt plankor över för att underlätta passerandet av densamma. När jag kom uppå dessa plankor råkade jag att halka och föll ned i graven, som var till hälften fylld med vatten, vilket nådde upp till mina skuldror. För att förhindra efterföljande att komma i samma öde fick jag befallning att stanna i graven. Här fick jag nu stå till dess att hela regementet hade passerat. Efter mycken strävan och många fall anlände vi till frontlinjen och intogo de platser som anvisades oss.

Klockan var nu ungefär 1.30 på morgonen. Askan och rägnet hade upphört, men ett nattsvart mörker var rådande, utom då fienden uppsände lysraketer (flashlights), vilket skedde med korta mellanrum! Jag var då No. 1 av vårt kulsprutemanskap och därför erhöll jag så många upplysningar angående fiendens disposition som den No. 1 vilken jag avlöste kunde giva. Härav framgick att rätt framför oss låg en fientlig löpgrav på 350 yards avstånd. Till höger om oss på 150 yards avstånd var en barrikad byggd, och på andra sidan av denna var ett antal fiender, som ibland "roade sig med att kasta "nötter" (handgranater). Således var fienden i samma löpgrav som vi själva. Denna löpgrav hade tagits av canadiensarna dagen förut, men de hade ej lyckats att driva fienden helt och hållet därifrån, därför byggdes denna barrikad. Det var dessutom en "communication trench" vi befunno oss uti och den gick i sned riktning mot fiendens linje i stället för paralellt med densamma. Av detta och av den smattrande geväreiden, de dova explosionerna av handgranater insåg jag genast att vi voro i ett "hett hörn".

Den plats i löpgraven varest vi placerade våra kulsprutor var ganska väl skyddad för gevärseld, och vi förstärkte bröstvärnet med att fylla sandsäckar och lägga dem framför detsamma. Vid foten av bröstvärnet var en öppning på två fots vidd och en halv fots höjd, varigenom vi kunde sikta och avfyra våra vapen.

När alla arrangemang med avlösningen voro gjorda och efter det att vi rengjort vår kulspruta och våra gevär samt hade allt i ordning för ett eventuellt anfall av fienden, slogo vi oss ner, och som jag kände mig mycket hungrig, beslöt jag att förtära något av min följande dags matportion, men till min stora ledsnad fann jag att den var totalt förstörd av vattnet, som inträngt i väskan där den förvarades. Vattenflaskan hade jag också tappat bort, så att så långt som jag nu kunde se skulle jag bliva tvungen att gå utan föda och vatten för närmare 24 timmar. Men på grund av de närvspännande tilldragelser som inom kort togo sin början glömde jag snart min hunger.

Kl. 3.30 på morgonen anlände ett trettiotal ingenjörstrupper, som buro brobyggnadsmaterial med sig och som genast skredo till verket med att lägga ett antal bryggor över ett större dike, vilket låg ett 50-tal yards framför oss i "No Man's Land". De lyckades att placera bryggorna ifråga på endast några minuter, dock icke utan en förlust av 8 man i dödade och sårade. Under tiden hade vårt artilleri öppnat en häftig eld emot fiendens linje och en del byggnader som lågo bakom dessa. En av dessa byggnader antändes av elden och snart upplystes rymden av lågorna. Vi kunde då se att ett större antal fiender voro ivrigt sysselsatta med att bära lådor, antagligen geväarsammunition, ifrån den brinnande byggnaden, och jag fick befallning att med min kulspruta beskjuta dem. Befallningen utfördes med "goda" resultat. Att begagna kulspruta vid detta tillfälle var dock ett misstag, ity att fienden uppmärksammade eldstungorna från den och fick så reda på vårt läge. Oerfarna som vi voro, erinrade vi oss ej detta och vi fingo lida för denna vår försummelse. Det var eljest en regel att om man avfyrade en kulspruta under mörker måste detta göras ifrån lägen som ej begagnas om dagen, eller också flyttade man kulspruta och manskap så fort det givna antalet skott avlossats. Detta för att ej bliva utsatt för artilleield, som kanhända genast riktas emot den plats varest en kulspruta observerats.

Kort före daggryningen anlände ett helt regemente infanteri, som tillika med en skvadron av mitt eget regemente skulle storma en sträcka av 700 yards av fiendens löpgravar eller en starkt befästad redutt som hette "Box Hill". I daggryningen hoppade dessa män över bröstvärnen och med ett skri, som jag aldrig kan glömma, sprungo de emot fiendens linje, med en dödande kulsprute- och gevärseld. Mången hann ej taga många steg förrän han träffades. Män föllo överallt, men anfallet gick framåt, och inom kort sågo vi de i stålgråa uniformer klädda fienderna utrymma "Box Hill". Tyskarna ha icke en enda gång stannat för att parera eller tillbakaslå ett canadensiskt bajonettanfall, och så var det även denna gång. De utrymde sin position och intogo en ny sådan på en liten höjd som sluttade emot oss och som låg på ungefär 700 yards avstånd. Inom tio minuter från anfallets början emottogo vi signalen: "Position Captured. All Clear". Den signalman, som emottog denna signal, skulle just erkänna mottagandet av densamma, när han träffades av en kula och stöp till marken — död. Jag har de två signalflaggor som han begagnade vid detta tillfälle i min besittning som minnen ifrån detta slag.

Nåväl, nu började en dag som aldrig skall lämna mitt minne. Fienden började nu att med sitt artilleri bombardera den linje vi höllo, på sådant sätt att bröstvärnen snart voro jämnade med marken. En av de första skotten var en direkt träff på den kulspruta jag begagnade, vilket förstörde den och dödade två samt sårade en av mina kamrater. Se här plikten för vår försummelse. Kulsprutan ersattes med en annan, och tillika med de 3 övriga av dess manskap uppsatte jag den på en annan plats. Salva efter salva av karteschkulor blandade med "high explosives" exploderade i vår omedelbara närhet. Vi sökte det skydd som stod att finna, vi kröpo som maskar utefter bottnen av löpgraven ibland döda och döende. Våra kläder sönderrevos, våra näsborrar och ögon brände av krutröken och dess lukt — det besannades att **"War is Hell"**. Över allt detta hördes de sårades rop om hjälp ifrån "No man's land", vi sågo våra sårförbindare krypa utefter marken i försök att nå dessa olyckskamrater och hurusom de beskjötos av fienden. En man som låg svårt sårad endast en 50 yards ifrån oss, men som vi ej kunde nå, ropade och bad oss att döda honom så att han skulle slippa undan sina plågor. När hans bön ej hörsammades, kallade han oss för fega varelser. En stark solvärme blev rådande, och den av döda kroppar förpestade luften gjorde sig så kännbar att blodförgiftning inställde sig i öppna men eljest rena sår. Det var den 24 maj — Victoriadagen — i Canada firade man dagen med utflykter till något fridfullt, naturskönt ställe, under det att vi genomgingo erfarenheter som ej kunna på rätt sätt beskrivas.

Vid middagstiden erhöll jag order om att förflytta min kulspruta till den nyvunna löpgraven, som nu stod i förbindelse med den linje vi höllo, medelst en nygrävd "communication trench". Vi började vår färd dit, men hade ej hunnit långt förrän en större kanonkula exploderade nästan mitt ibland oss. Jag slungades till marken, det svartnade för mina ögon, det ringde i mina öron. När jag efter några minuter återvann min sans, stod en löjtnant tillhörande mitt regemente över mig och frågade om jag var sårad. Jag reste på mig och kände på armar och ben. Jag hade som genom ett underverk undgått att bliva träffad. Dock kunde jag ej få fram ett ord över mina läppar. Jag tror säkert att jag nu skulle ha blivit offer för "shell-shock" om ej nämnde löjtnant satt en flaska innehållande 'rum' till min mun och jag sväljt något av dess innehåll. Alkoholen var stimulerande. Jag är en fiende till allt vad rusdrycker heter; dock är jag tvungen att erkänna att i sådana fall som detta har rum mer än en gång varit medel till att rädda en soldats förstånd. Mina kläder, mitt ansikte, mitt hår var gult av "Lydite" krutet. Två av mina kamrater voro sårade, så att nu återstodo blott två av oss — och märkvärdigt nog voro vi båda skandinaver — min vän Johnson och jag själv. Jag sände bud om förstärkning, vilken inom kort anlände, ity att **en kulspruta måste bemannas under alla omständigheter.** Efter förstärkningens ankomst begåvo vi oss till vårt nya läge, som hade fått namnet "K. 5" och varom flera poem äro diktade.

Vilka syner mötte mig ej här! Fienden hade lidit oerhörda förluster till följd av vår artillerield, och bröstvärnen utgjordes till större delen av fientliga soldaters döda kroppar. Här lågo sårade i mängd, här stodo tyska krigsfångar med sin bevakning väntande på tillfälle att begiva sig till närmaste huvudkvarter. Ibland dessa fångar fanns en preussisk kapten som satte sitt liv i en ännu större fara med att på tyska säga:

"Wir sollen lehren Ihr Canadian Schwein! Uns Neuve Chapelle zu zagen!" (Vi skola lära eder I canadensiska svin att skryta över Neuve Chapelle.)

När hans begabberi tolkats för dem som icke förstodo tyska, var det mången som fick onda avsikter mot honom. Denne kapten lämnade linjen med de övriga fångarna, men om han någonsin kom fram till huvudkvarteret kan jag ej svara för.

Den fientliga artillerielden var ännu mer förödande än förut. Vi ledo förskräckliga förluster. Två kontraattacker av fienden tillbakaslogos, och utom allt detta utgavs ett alarm om att giftig gas begagnades av fienden. Lycklig nog var det ett falskt sådant.

Vi höllo detta läge till natten mellan den 25 och 26 maj, utan föda och utan vatten, ty man kunde ej nå oss med proviant. Min tunga svällde av törst, och när vi avlöstes voro vi i ett mycket medtaget tillstånd.

Efter avlösningen marscherades vi tillbaka till vårt viloläger. Det var med sorgfyllda hjärtan som vi tänkte på de efterlämnade kamraterna. Av de 56 man som tillhört kulsprutesektionen återstodo blott tolv, och regementet hade under 2 dygn förlorat 6 officirare och 172 man i dödade och sårade. Vi hade förts in i detta slag utan någon som helst erfarenhet på vad det vill säga att vara under eld, men utförde dock vad som blev oss pålagt att utföra, och vi vunno erkännande därför i en officiell depesch, som lydde:

"An inspiring feature of the fighting at this period was the dash, gallantry and steadiness of the regiments of horse which, to relieve the terrible pressure of the moment, were called on to serve as infantry, without any fighting experience and flung into the forefront of a desperate and bloody battle."

Efter det att jag anlänt till min viloplats och i tankarna återupplivat de erfarenheter jag genomgått, såg jag tydligt att en vakande, osynlig, men kraftig hand hade bevarat mig. **Fanns det en Gud? Ja, förvisso,** och denne allsmäktige hade hörsammat en moders böner, bevarat en son, utsatt för otänkbara faror. I mitt förhärdade hjärta kände jag det som **en plikt att tacka Honom, min Gud, och därnäst skriva hem och tacka min moder för hennes förböner samt omtala att Herren dragit mig ut ur dödens käftar.**

Ja, så gick det till vid Festubert. Nästa vecka något om stärden vid Givenchy.

General H. Hjalmarson.

Natten till tisdagen 16 dec. timade i Uppsala en mycket tragisk tilldragelse i det att f. d. generalmajoren i persiska armén och f. d. generalmajoren i finländska armén, överstelöjtnanten i Vaxholms grenadjärregemente, H. O. Hjalmarson berövade sig livet genom att skjuta sig ett revolverskott för pannan.

När Hjalmarson på måndagsaftonen kommit till sitt hem hade han satt sig till att i största lugn röka en pipa och läsa tidningarna samt därefter gjort en del randanteckningar till några tjänstebrev, som han nyligen erhållit Hans uppförande avvek vid denna tidpunkt inte på något sätt från det vanliga. Då överstelöjtnanten vid 9-tiden skulle gå en lägga sig, sade han till sin hustru att han hade litet ont i halsen, och frågade henne om hon ville göra i ordning en stomatollösning åt honom. Hon gjorde som han bett. Då hon lämnat honom glaset gick hon ut ur rummet utan att ha gjort någon som helst ovanlig observation på överstelöjtnantens uppförande. Strax efteråt hörde hon ett revolverskott och sekunden senare ännu ett.

Överstelöjtnat Hjalmarson födes omeldelbart i ambulansbilen till Akademiska sjukhusets kirugiska avdelning. Där kunde man emellertid ingenting göra för att lämna honom bistånd: skottet hade slitit upp huvudskålen. Vid 12-tiden avled överstelöjtnanten utan att ha återfått medvetandet. Skotten hade avlossats med en vanlig armépistol. Det är en allmän uppfattning bland överstelöjtnant Hjalmarsons närmaste vänner att självmordet skett i ett anfall av sinnesförvirring. Han har under den senaste tiden inte antytt det minsta som kunnat vara tecken på livsleda. Däremot har han lidit av sömlöshet vilket i sin tur kan ha varit en tillfällig följd av det ansträngande arbete han haft med sin stora bok om sina minnen från finska kriget: detta arbete hade säkert tagit ganska mycket på hans krafter, i synnerhet som han därjämte hela tiden hade sin militära tjänst vid Vaxholmsgrenadjärer att sköta. Någon gång har Hjalmarson beklagat sig över dålig ekonomi samt dessutom på senaste tiden fått underrättelse om att han inte skulle få en befordran som han väntat. Dessa omständigheter synas emellertid inte ha inverkat på hans goda humör. En del åtgärder han vidtagit för framtiden tyda icke på några dystra planer; och på tisdagskvällen skulle han ha hållit ett föredrag på Stockholms landstorms befälsförening han har uttryckt sin glädge över att han då skulle få träffa kamrater från svenska brigaden. Även professor Bergmark, som sena ste dagarna skött Hjalmarson för sömnlöshet och nervositet och givit honom en del medicin anser att ett fall av hastigt påkommen sinnesförvirring föreligger. Jordfästningen ägde rum i Uppsala domkyrka under militära hederbetygelser. Harald Ossian Hjalmarson var född i Stockholm den 14 juli 1868. Det flöt gammalt krigarblod i hans ådrar. Hans far, kaptenen vid Älvsborgs regemente Hjalmar Andersson, hade med ära kämpat i det nordamrikanska inbördeskriget och bar sedan den tiden "järn i kroppen" som minne av sina blessyrer. Det var en naturlig sak, att sonen valde faderns yrke, och sin officersfullmakt fick Hjalmarson 1889 vid Norra skånska infanteriregementet. Han gjorde sig snart känd som en drivande och duglig truppofficer. Efter genomgången krigshögskola blev han aspirant vid generalstaben och hans teoretiska förmåga togs även i anspråk för lärareverksamhet vid krigsskolan. Det är emellertid framför allt genom sin verksamhet i främmande länder, som Hjalmarson dragit den svenska allmänhetens uppmärksamhet på sin person. De många band, som här hemma läggas på verksamhetslusten hos en enärgisk militär, förmådde honom att då det persiska gendarmeriet skulle organiseras pröva sina krafter utom hemlandet. En svårare uppgift än den, som han mötte vid sitt tillträdande av chefskapet för gendameriet i Persien år 1911, kan knappast tänkas. Den österländska indolensen, stormakternas intriger, folkmaterialets underhaltiga beskaffenhet, århundradens rättlöshetstillstånd, allt bidrog att motverka försöken att åstadkomma ordnande förhållandena. Med tillhjälp av ett fåtal svenska kamrater utvecklade Hjalmarson här en organisatorisk talång, som snart började visa sin frukt i en avsevärd förbätring idet gamla persiska rikets oordnade förhållanden.

De svenska instruktörer i Persien mötte ständigt nya svårigheter, men så mycket större värde lärde de att sätta på sin chef, den enda oföränderlige faktorn i den persiska politikens intrigspel. Förtjänsten av det svenska arbetet i Persien tillkommer för visso i främsta rummet Hjalmarson, som år 1913 utnämndes till persisk general. Liksom så mycket annat har det svenska verket här under världskrigets stormar tillfälligtvis störtat samman, men Hjalmarsons svenska pioniärarbete i kulturens tjänst i dessa trakter kommer säkerligen at återfullföljas i de banor han en gång utstakat. Under världskriget finna vi åter Hjalmarson i svensk krigstjänst, nubefordard till överstelöjtnant vid Upplands infantriregemente. Då orosmolnen i öster i början av år 1918 syntes tätna, blev honom åter "stugan för trång." Det finländska broderfolkets nöd krävde hjälp av svenska män, och det var en given sak, att överstelöjtnant Hjalmarson skulle vara en av de förste, som följde den maning, som rättkänsla och tradition framställde. Av de många svenskar, som följde hans exempel, är det nog få, som haft tillfälle att så kraftigt bidraga till tigilhetens seger i vårt finländska broderland. Hans stora förmåga att till andvändbara förband organisera de sammanrafsade hoparna kom särdeles väl till pass. Son befälhavare för en av de grupper, som utförde den stora operationen mot Tammerfors, visade sig Hjalmarson sin krävande post fullt mäktig. Han förflyttades emellertid snart som chef för svenska brigaden. Ett förband av så heterogen sammansättning ställde särskilt stora krav på sin befälhavares personlighet och det var också tydligt, att det under en kraftig ledning skulle kunna uträtta mycket. Dess historiska insats blev också av det slag, att de förväntningar, som knötos till Hjalmarsons utnämning, till fullo infriades.

Det förakt för faran, som städse utmärkt honom gjorde att han tillika med större delen av sin stab blev sårad uñder striderna söder om Tammerfors. Truppens aktning förstod han också genom sitt uppträdande vinna i ovanlig hög grad och detta ej genom undfallenhet och eftergifter, utan genom ett bestämt och då så erfordrades skarpt uppträndande. utan rädsla för att säga ifrån. Efter sitt deltagande i Finlands kamp erhöll Hjalmarson åter inträde i svenska armén och blev överstelöjtnant först vid Norrbottens regemente och därefter vid Vaxholms grenadjärer. Det tragiska budskapet från Uppsala skall väcka sorg även utom Sveriges gränser. Vikingablodet hade gjort Harald Hjalmarson till en stridande kulturuionär, men han ägde också i rikt mått den manlighet och den vänsällhet, som alltid skatats högt i Norden.

Med honom har en i djupet av sitt hjärta svensk man och krigare gått bort. Sveriges armé har ej råd att förlora många sådana, vare sig det sker genom döden eller på annnat sätt.

* * *

Som närmast sörjande efterlämnar Hjalmarson maka, född Lindberg, samt en femtonårig son. — Aftonbladet.

UNDER MYTHS BALDAKIN.

Då sippa och ljung voro liljande
Min örtagård kärligt, när dofternas mjöd,
Och färgernas manna min dagerfé bjöd —
När barr voro Fäderstjäll tiljande
Med borgväv, i intet sig skiljande
Från sådan, som nämnes i Slott "gobelin" —
Jag satt under Myths baldakin.

Men tronen och han voro blåvärldsbarn,
Med vinge från Näktergal, vinge från Trast;
Och fjärrvimpel bar han, och roder och mast.
Ej manteln var skyttlad med grå-världsgarn,
Och, kallades draken ett "Dåvärldsflarn",
Så spanades likväl från bryggan därå
En fjärrvärld, min stjärniga, blå.

Förutom min tron och min svävare,
Min skyspiltas Stjärnemahn bar mig, i språng;
Förkastad var tygel och ratad bridong.
Hos mig var han gränsernas gävare,
Och skede, som Nutid gjort snävare,
Det var å hans vollock ett framtidens år.
Men ögonblick, svunnet i går.
Min tronhimmel, tronen, min Blåvärldsslup,
Samt löparn, vars hovar ha skygnistor strött,
Som karlvagnens bana och Virgos har nött,
De buro mig trygg över Gråvärldsdjup.
Ej snavade hingsten i Dåvärldsstup,
Men — alltid hos Nu, där min drake, min tron,
Med tronhimlen — legt ciceron.

Jag lånar kompass av de "visare",
Men endast för stig, som har banats av Nu;
Å Forntids och Framtids — ja, där lånar du,
Av mig, deras herre, din lisare.
Du bliver helt säkert min prisare,
Där — höet är gräs, uppå—framtidens jord —
Där JAG — dukar mythernas bord.

Johan G. R. Banér.

Gott Råd Till Närvösa Persøner

Vad utsiitna, nedbräckta, överspända, "Jumpy" Närver Egentligen behöva.

När ni är utsliten, utschasad, blir lätt trött, har förlorat tillit till eder förmåga att uträtta ert värv och all ambition synes ha försakat eder, är detta ett säkert tecken att närvkraften har försvagats och att närverna behöva en stimulans att återställa dem till sin föra kraft och energi och att återställa den kläm varmed ni plägat utföra ert arbete.

Stadens ledande apotek och apotek avdelningarne i de större department butikerna sälja ett underbart närv styrkande medel som kallas Ferro-Peptine (järn-pepsin "matsmältande"). Det säljes med en absolut garanti om tillfredställelse eller återbetalning av priset som erlagts. Det är förvånande huru snart Ferro-Pepsin återger ton till hela närvsystemet, lugnar och stärker närverna och återställer kläm, vigör och livskraft hos män och kvinnor som äro utsläpade, närvösa, nedstämda och sakna ambition.

Tusentals avlägga vittnesbörd om den utomordentliga hjälp de fått av detta medel — sådana som lidit av nedstämndhet, total närvförslappning, s. k. "nervous-dyspepsia", närvskakning, "jumps", "fidgets" och för övrigt ett sådant tillstånd av närvös överspändhet som kommer av överarbete, bekymmer, sömnlöshet eller missbruk av rusdrycker, mat eller tobak. De bliva alltid hjälpta. Om ni är nedstämd och modlös, vresig, lättretad och närverna äro såsom "på kant", skaffa då genast ett paket av Ferro-Pepsin Varje paket innehåller 42 tableter. Tag en till varje måltid några dagar å rad och märk vilken underbar förbättring hela närvsystemet undergår.

Ruthenian Booksellers & Publishing Co., Ltd., 850 Main St., Winnipeg.

Varje flaska

— uppfyller det löfte, som berör yttersta gränsen av uppfriskande.
Avkylande, behagligt och hälsosamt. Bevisat genom åratal av populär uppskattning.
Begär det äkta genom fulla namnet — tillnamn uppmuntra substitut.

THE COCA-COLA CO.
WINNIPEG, MAN.
Made in Canada
Order a case from your dealer.

500 SVENSKA MÄN ÖNSKAS

för att lära automobil, gastractor maskinskötsel, vulkanisering, svitsning (welding) och batteriarbete, stor efterfrågan; goda löner $100 till $300 per månad. Blott några få veckor åtgå för att lära sig. Hundratals svenska män ha lärt sig detta arbete hos oss under de senaste fem åren och draga nu stor betalning eller ha sina egna affärer. Lär ett bra yrke denna vinter och börja en egen affär; farmare, sänden edra söner för att bli maskinister. Vår fria platsanskaffningsbyrå vill hjälpa till att finna anställning efter fullbordad kurs. Vi ha många olika automobiler, tractors och stationära maskiner för våra studerande att lära på. Besök eller skriv efter fri katalog, eller kom och se vår stora skola.

HEMPHILL TRADE SCHOOL LIMITED
Kontor: 626 Main St., Winnipeg.
(Näst intill Starland teater).

Brancher i Regina, Saskatoon, Edmonton, Calgary och Vancouver.

Erhöll genast liddring Efter fyra år

PLÅGAD KVINNA FÖRSÖKTE DODD'S KIDNEY PILLS.

Njurlidande och sömnlöshet hade gjort henne till ett nervöst vrak tills hon brukade Dodd's Kidney Pills.

Dunvegan, Invernes Co., N.S., Feb. 2 — (Special.) — Kvinnor, som dargas med trötta lemmar, nedtryckta av lidande och trötthet och kunna ej finna någon vila, skola finna solsken och hopp i det budskap, som Catherine McPherson på denna plats sänder till dem

"Jag har just brukat en box av Dodd's Kidney Pills," Miss McPherson uttalar sig så, "men de gjorde mig underbart gott. "Under nära fyra år plågade mig njurlidande. Slutligen utvecklade det sig till sockersjuka. Jag blev ett nervöst vrak och sömnlöshet lades till mina besvärligheter. Jag var så svag och trött och irriterad, att varje småsak ökade mina lidanden."

"Dodd's Kianey Pills gav mig ögonblicklig lindring. De äro en underbar medicin. Jag skall rekommendera dem till alla mina vänner."

Dodd's Kidney Pills äro helt enkelt ett njurbotemedel. De sätta njurarna i stånd till att utsila all orenlighet ur blodet. Det är skälet till att de bringa hälsa och välgörande sömn till sin efterföljd.

Dodd's Kidney Pills, 50c per box, eller sex boxes för $2.50 hos alla medicinhandlande eller The Dodd's Medicine Co., Limited, Toronto, Ont.

DEN GAMLA, BERÖMDA LÄKAREANSTALTEN,

N. ROSENBERG CO.,

Dr. T. W. DRACHMAN, Med. Sup't.
BEHANDLAR MED STOR FRAMGÅNG
Privata och nervösa sjukdomar,
förorsakade af ungdoms-dårskaper, **onaturliga vanor,** med alla deras förfärliga följder, såsom **försvagning, förlust af lifskraft, opasslighet för affärslifvet, njur- och blås sjukdomar, svag rygg** o. s. v., behandlas snabbt, omsorgsfullt, billigt och i **djupaste hemlighet** med säkra och pålitliga **mediciner.**

"LIFVETS HEMLIGHETER"

en af oss utgifven bok på 48 sidor, omhandlande **lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, deras följder o. s. v.; den borde läsas af hvarje ung man.** Sändes fritt i försegladt omslag till hvar och en som på ett posthort eller i bref insänder sin adress till

N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St., Rooms 209-210, Chicago, Ill.

KNEE HILL VALLEY

COAL

Antracits halvbroder

Select Lump	$12.75
Stove Lump	$12.25
Stove	$11.75

"Goda kol göra varma vänner".
Levereras till alla delar av staden.

McCullough & Sons Ltd.
230 Osborne street.
Phone: Fort Rouge 741.

SÄND ICKE FÖR EDRA VAROR UTAN ATT FÖRST FRÅGA EFTER PRISERNA I ER EGEN STAD.

A. LIVINGSTON
GENERAL STORE
Dubuc., Sask.

SPECIELLT stort lager av silkpoplin kjolar till mycket låga priser. Klädningstyger, silke. Största lager av specerier på orten. Även stort urval av arbetshandskar.

Gynna Våra Annonsörer — Gynna Våra Annonsörer